

Скарбничка

У ПАРКУ

- ЗЛОДІЙКА 3
 ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4
 ШО РОСТЕ НА СИКОМОРІ? 5
 ДАРУНОК ПАВУКА 8
 ВЕСЕЛИЙ ENGLISH 9
 ВЕДМІДЬ-РОБОТ 11

Вибігши зі школи, Женя відчув холодне, свіже повітря. Зима була його улюбленою порою року. Можна валятися в снігу, кидатися сніжками, будувати фортецю, кататися на санчатах, ковзанах і лижах! Земля вкрилася пухнастим снігом, і деякі діти вже грали в сніжки. Мама була на роботі, тому Женя вирішив трохи погуляти зі своїми друзями – Валерою та Вітею.

– А ходімо сьогодні через парк, – запропонував Валера.

– Ставок у парку добре замерз, – підхопив Вітя, – і я першим можу пройти по кризі.

– Знаєте, хлопці, – сказав Женя, – моя мама казала, що хоч лід на ставку і здається міцним, але іноді видимість може бути оманливою. Вона просила мене триматися подалі від ставка.

– Я був сьогодні вранці біля ставка і вважаю, що він уже досить міцний, – відповів Вітя.

– Та годі тобі, Женю. Ми ж не

побіжимо через ставок, а лише пройдемо повз, – запевнив друга Валера.

Женя вагався. Він пам'ятав, про що просила його мама, і хотів бути слухняним. Але ж нічого поганого не трапиться, якщо поглянути на лід одним оком.

– Гаразд! – промовив Женя й побіг уперед.

Хлопці швидко добігли до ставка. Який чудовий пейзаж відкрився перед ними! Лід блищав, відбиваючи вечірнє сонце. Так і хотілося прокотитися цією гладкою ковзанкою. Декілька хлопців уже взули ковзани й ступили на лід. Женя, Валера та Вітя із захопленням спостерігали за тим, що відбувається. Їм дуже хотілося приєднатися до хлопців, що каталися на ставку. І тепер вони стояли перед вибором.

Раптом почувся тріск, і хтось закричав: «Лід проломився! Тікаймо з ковзанки!»

Виявилося, що один хлопчик провалився під лід.

– Допоможіть! – закричав він.

Кожен хотів допомогти йому вибратися з води, але всі тепер боялися підходити близько до ставка. Незабаром пролунала сирена пожежної машини, і за кілька хвилин пожежники прибули на місце. Вони протягнули над ставком довгу драбину й витягли замерзлу дитину. Хлопчик був урятований.

Женя, Валера та Вітя були приголомшені тим, що сталося. Коли поїхала пожежна команда, хлопці кілька хвилин стояли мовчки. У кожного з них виникло бажання помолитися Господу. Вони схилили голови й палко дякували Богові за те, що пожежники врятували хлопчика, за те, що вони прислухалися до мудрої поради Жениної мами, а також друзі згадали, що Ісус Христос постраждав на хресті, щоб вони також були спасенні.

Дрімать ще нескорені вершини,
 Прудкий струмок, не озираючись, біжить,
 Густі ліси, де сосни та ялини
 В тумані сивім вже так звикли жити.
 Чарівну музику несе на крилах вітер,
 Олень невтомно стежками блука
 І слуха музику трембіти,
 Що край гористий обійма.
 Незвичний край, нема такого,
 Нема, де б ти то не шукав,
 Краса безмежна, тії гори,
 Краса зелених пишних трав.
 Лети, душе моя, у синії Карпати,
 Ти зможеш там в любові й мирі спати.

Соломія Вітка

ЗАГАДКОВА
ХВОРОБА

2

САНЧАТА ДЛЯ
КАТРІН

6

НОВИЙ НАШИЙНИК
ДЛЯ СПОТА

10

Лариса Кобзева

ЗАГАДКОВА ХВОРОБА

Маленький Дмитрик ніколи не говорив «дякую» та «будь ласка». Щодня, з ранку до вечора, лунали його вимоги:

– Пограй зі мною! Помалюй зі мною! Дай мені олівці! – кричав хлопчик, звертаючись до старшого брата Віті.

– Мамо, купи мені завідну машинку!

– Бабусю, дай мені попиту! Принеси їжу до моєї кімнати!

– Дідусю, почитай мені оповідання!

Така поведінка Дмитрика дуже засмучувала його рідних. Мама постійно нагадувала хлопчику про те, що треба бути чемним і говорити «будь ласка», коли про щось просиш, і – «дякую», коли вдячний. «Навіщо я говоритиму ці слова? – думав Дмитрик. – Я й без них отримую те, що хочу».

Хлопчик і далі засмучував близьких нешанобливим ставленням... Але одного разу вони вирішили його провчити...

Якось Дмитрик повернувся додому зі школи. Був звичайний день, який нічим не відрізнявся від інших. Хлопчик зняв свій рюкзак і, як завжди після повернення додому, пішов на кухню, де бабуся готувала обід.

– Бабусю, я голодний, дай мені щось поїсти, – сказав він.

– Вітю, ходімо грати в морський бій, – крикнув Дмитрик, проходячи повз кімнату брата.

– Дідусю, я залишив свій рюкзак у коридорі, принеси його сюди!

Дмитрик був упевнений, що бабуся, дідусь і брат зроблять усе, що він їм сказав, бо так було завжди. Він сидів у своїй кімнаті й чекав. Час минав, але нічого не відбувалося. Не витримавши, Дмитрик вибіг із кімнати. Кожен залишався на своєму місці й не поспішав ви-

конувати його вказівок.

«Вітю, чому ти не йдеш грати зі мною?! Бабусю, я хочу їсти! Дідусю, де мій рюкзак?!» – обурювався хлопчик. Однак ніхто не звертав уваги на його прохання. Усі й далі займалися своїми справами. Рідні поводитися так, ніби не бачили й не чули хлопчика. Дмитрик зніяковів і навіть засмутився. «Чому ніхто не відповідає на мої прохання? Щось тут не так, – міркував він. – Може, вони захворіли на якусь страшну хворобу, через яку перестали чути й бачити мене?» Від цих думок Дмитрику стало страшно.

Коли мама повернулася з роботи, син вибіг їй назустріч:

– Мамо, мамо, сталося жахливе...

– Що трапилося, синку? Чому ти такий схвилюваний? – запитала мама.

– Дідусь, бабуся та Вітя захворіли на страшну хворобу, – випалив хлопчик.

– Що це за хвороба?

– Вони не чуять і не бачать мене, – сказав Дмитрик.

– Отакої... – здивувалася мама. – Чому ти так вирішив?

– Бо сьогодні цілий день вони мене не помічають і, коли я їх про щось прошу, вони не відповідають і не роблять того, про що я їх попросив. Мамо, що нам тепер робити?

Мати з усмішкою подивилася на сина:

– Скажи, синку, ти пам'ятаєш «чарівні» слова, яких я тебе навчала?

– Звісно, пам'ятаю: «дякую» і «будь ласка». А до чого тут це? – не міг зрозуміти Дмитрик.

– Чи говорив ти дідусеві, бабусі й братові чарівне слово «будь ласка», коли про щось їх просив? – поцікавилася мама.

– Ні-і... – збентежено відповів син.

– Ось бачиш, – сказала мама з докором. – Саме тому твої рідні не бачили тебе, не чули твоїх прохань і не відповідали на них.

– Отже, вони не хворі й усе бачать і чувають?

– Звісно. І ти можеш просто зараз у цьому переконатися.

– Як? – поцікавився Дмитрик.

– Піди й попроси в них усе те, про що просив раніше, але тепер не забувай говорити чарівні слова – «будь ласка» і «дякую».

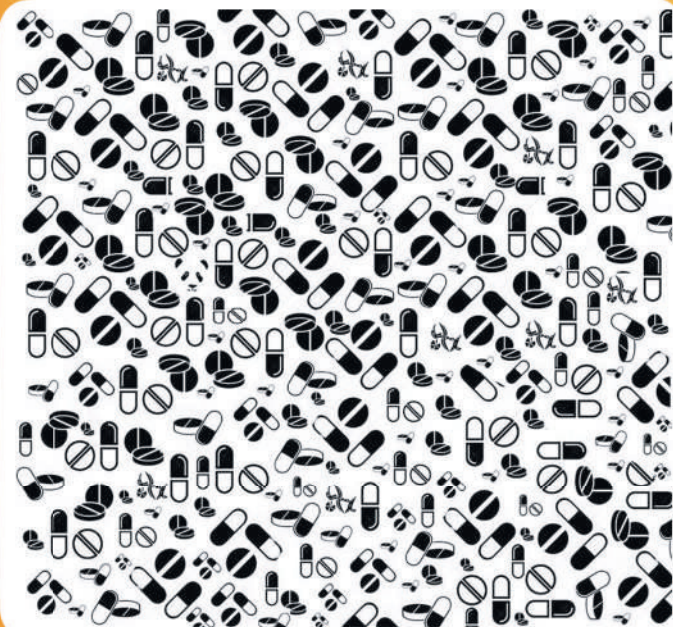
Дмитрик підбіг до брата й увічливо промовив: «Вітю, пограй зі мною, будь ласка» – і завмер в очікуванні. «Звісно, пограю», – з радістю відгукнувся брат. Чарівне слово «будь ласка» подіяло на Вітю.

Дмитрик захоплено побіг до бабуся: «Бабусю, погодуй мене, будь ласка». «Звичайно, онучку, зараз я тебе нагоду». «Знову допомогло чарівне слово! – радів хлопчик. – Тепер залишилося перевірити дідуся». «Дідусю, принеси, будь ласка, мій рюкзак, бо він такий важкий». «Зараз, мій любий, принесу», – озвався дідусь. «Дякую, дідусю!» – подякував Дмитрик у відповідь.

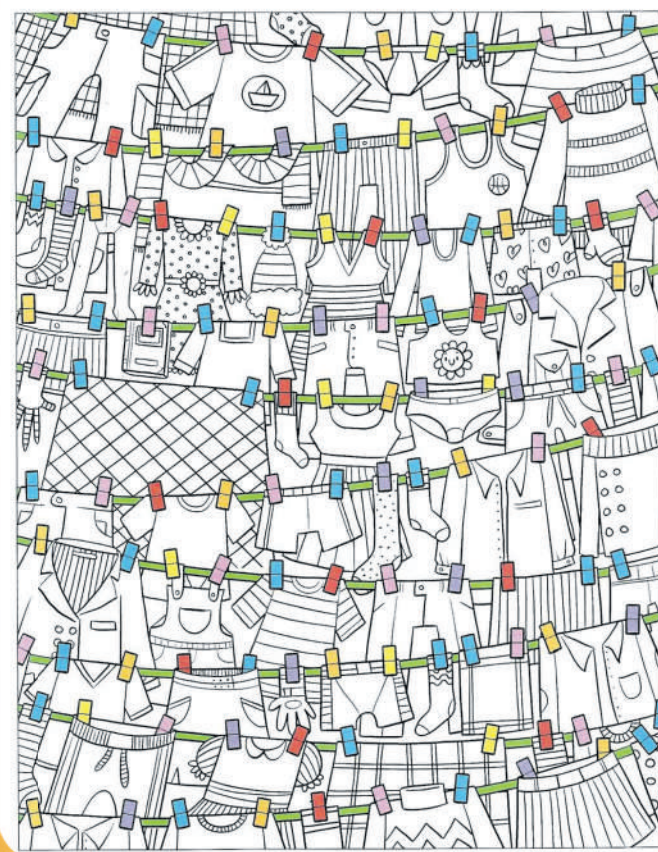
Хлопчик не міг повірити в диво, яке трапилося в нього на очах. Усе так просто! Потрібно лише промовити чарівне слово «будь ласка», коли про щось просиш, і ти отримаєш бажане. А коли отримуєш, необхідно не забути сказати «дякую». Дмитрик добре засвоїв цей урок. Відтоді він завжди всім говорив ввічливі слова.

Друзі, а чи виявляє ви ввічливість, звертаючись до своїх тата, мами, бабуся й дідуса, братів і сестер, а також знайомих?

ЗНАЙДИ ПАНДУ.

ХТОСЬ ВИПРАВ ЗОВСІМ НЕ ТЕ, ЩО ПОТРІБНО. ЩО ЦЕ?

ЗНАЙДИ 10 ВІДМІННОСТЕЙ.

Розв'яжи кросворд.

МАЛЮЄМО СОРОКУ.

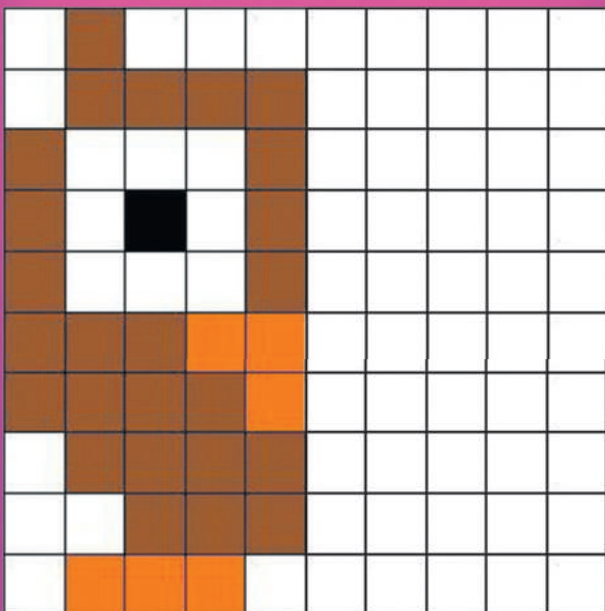

ОБВЕДИ
ПРЯНИЧ-
НОГО
ЧОЛОВІЧКА.

НЕ ВИХО-
ДЯЧИ ЗА
КОНТУР.

ДОМАЛЮЙ ДРУГУ
ПОЛОВИНКУ.

– Куди подівся мій телефон? Станіславе, ти не брав? Я поклала його ось тут, на лавці, годину тому. Він був у білому пакеті із зіп-застібкою, – запитала пані Інна у свого чоловіка.

– Ні, я навіть не бачив його. Можливо, він у будинку залишився? Я зараз зателефоную, і ми його почуємо, – відповів пан Станіслав.

Чоловік телефонував кілька разів, але дзвінка не було чути. Почав накрапати дощ. Станіслав з Інною обшукали все на подвір'ї, у саду та на городі, але марно: від телефону й сліду не залишилося. Тим часом дрібний дощ переріс у зливу. Стемніло.

– Що мені робити? Уранці в мене онлайн-заняття, а я не зможу їх провести. До того ж я навіть попередити батьків та учнів не зможу, адже всі контакти зникли разом з телефоном, – бідалася пані Інна.

– Уранці поїдемо до міста купувати новий телефон. Вибереш собі кращий, більш сучасний, – заспокоював дру-

жину пан Станіслав.

Лише інший учитель може зрозуміти, що означає втратити робочий гаджет, у якому, крім контактів, ще й завдання, таблиці, оцінки, незавершені робочі процеси, замітки тощо.

«Господи, Батьку Небесний, будь ласка, зроби диво, поверни мені мій телефон. Він дуже потрібний мені для роботи. У ньому багато цінних фото та іншої інформації. А ще під час війни не дуже просто виділити кошти для придбання нового гаджету», – палко молилася перед сном пані Інна.

Дощило майже всю ніч. На світанку небо трохи прояснилося. Доки дружина готувала сніданок, пан Станіслав узв гумові чоботи й вирішив пошукати телефон навкруги. Хвилин за десять він увійшов до будинку й радісно вигукнув:

– Згадайся: хто вкрав твій телефон?

– Собака не міг, адже двір закритий. Людей поряд не було. Хіба що вітром знесло, –

віджартувалася пані Інна, притискаючи до грудей та обережно обтираючи свій телефон.

– Я знайшов його в траві під деревом, метрів за 150 від нашого городу. Коли я підвів голову, то побачив кілька пташиних гнізд на тому дереві. А навколо кружляло багато сорок. Упевнений, що одна з них його й поцупила!

– Справді, поглянь, на пакеті видно два ряди слідів. Напевно, вони залишилися від сорочого дзьоба.

Хоч телефон був у пакеті, але він був не щільно застібнутий, тож волога на пристрій таки потрапила. Його просушили, зарядили, увімкнули, і він... «ожив».

Того дня пані Інна радісно розповіла всім своїм учням про злодійку-сороку, молитву та дивовижне повернення телефона.

Це ще одна історія із життя в скарбничці пані Інни про відповідь Бога на молитву, якою вона рада поділитися зі своїми читачами.

ЮНИЙ ДОСЛІДНИК

Вибуховий сніговик

Тобі знадобляться:

- пакет для заморозки на зіп-застібці;
- білий дистильований оцет;
- блакитний харчовий барвник;
- сода;
- паперовий рушник;
- чорний маркер;
- помаранчевий картон або маркер.

Хід роботи:

Намалюй на пакеті чорні очі, помаранчевий трикутний ніс (або виріж його з картону й приклей) і рот із чорних цятток. Насип 3 ч. л. соди на паперовий рушник, згорни у своєрідний мішечок і поклади в пакет. Підказка: ти можеш додати більше соди для більш потужної хімічної реакції. Тепер вливай 1-2 склянки оцту в пакет, швидко закрив його й чекай на хімічну реакцію. Примітка: можна додати до оцту кілька крапель харчового барвника, щоб утворився цікавий відтінок.

Спостерігай, як сніговик ставатиме дедалі більшим, коли пакет наповниться вуглекислим газом. І відбудеться міні-вибух!

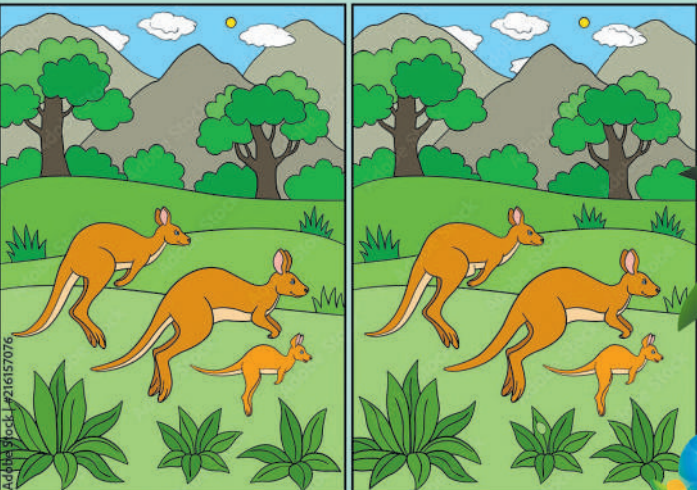
КЕНГУРЕНЬКА БЕЗ КИШЕНЬКИ

1 ЗАВДАННЯ

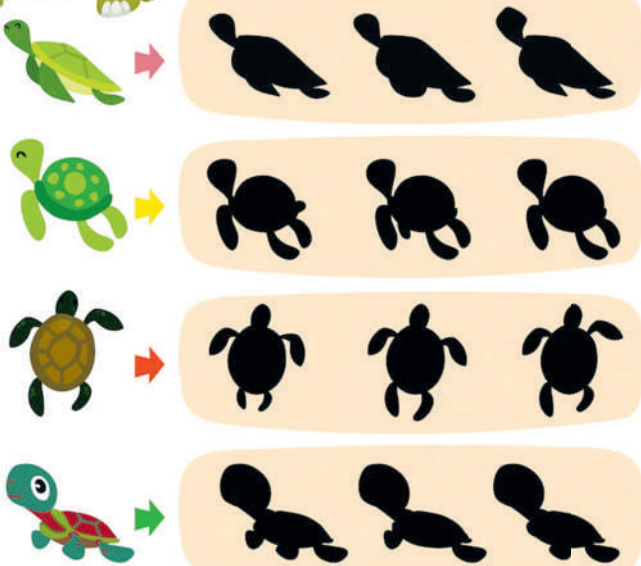
Знайди 12 відмінностей.

Його матусі не було кишеньки для кенгуряти. У всіх знайомих кенгуру були кишеньки – у мандрівниці КенгуРа, у хороброї КенгуРо, у чемпіонки зі стрибків КенгуРи... От тільки в його мами не було. Її так і називали – Кенгуренька без кишеньки.

– Мамо, може, ти носитимеш мене в лапах – як люди своїх дітей? – запитував Ро.
– Мої лапи для цього заслабкі, синку, – відповідала мама-Ру.
– Тоді саджай мене собі на спину, ніби маленького скорпіончика! – просив Ро.
– Я загублю тебе десь у дорозі й навіть не помічу, – зітхала Ру.
«Треба знайти кишеньку для сина», – вирішила мама дорогою до озера.

Знайди відповідну тінь кожної черепахи.

3 ЗАВДАННЯ

Неподалік від озера засмагала велика черепаха.
– Доброго тобі дня! – звернулася до неї Ру. – Чи не була б ти ласкава позичити мені свій панцир? Я тоді могла б посадити в нього малюка Ро й покатати його трохи...
Перелякана черепаха перекотилася й відповзла вбік.
– Твій Ро не вміститься в панцирі, до того ж він дуже жорсткий для маляти!
– Так, мабуть, ти слушно кажеш, – зітхнула КенгуРу й здійснила два особливо довгих стрибки до озера.

2 ЗАВДАННЯ

Раптом вона побачила мавпочку, що тягнула пальмове листя.
– Пробачте, можна я візьму це листя, щоб зробити з нього кишеньку для свого сина? – запитала КенгуРу.
Мавпочка притиснула лист до себе обома лапами.
– Я ховаюся під ним від сонця, – відповіла вона. – До того ж він просто розірветься під вагою твоєї дитини.
КенгуРу зажурено пострибала далі. Їй так сподобалося те листя! Але мавпочка мала рацію – її Ро надто важкий для нього.

Проведи мавпочку до пальмового листя.

4 ЗАВДАННЯ

Вона знайшла молодий бамбук і почала відривати від нього найгарніші пагони. «Якби я вміла плести кошики із цього бамбуку, – мріяла КенгуРу. – Тоді сплела б одного для малюка й

носила б його із собою...»
– Я вмію плести кошики й можу тебе навчити.
КенгуРу від несподіванки впустила бамбукові пагони та обернулася – з води вирирав страшний зелений крокодил.
– Я можу навчити тебе плести кошики, – знову сказав він.
– Справді?! – запитала КенгуРу, задкуючи до бамбукових заростей.
– Звичайно, – відповів крокодил. – Спускайся до мене в озеро, і я покажу тобі, як це робиться.

Знайди сім маленьких жаб.

Знайди засмученого крокодила.

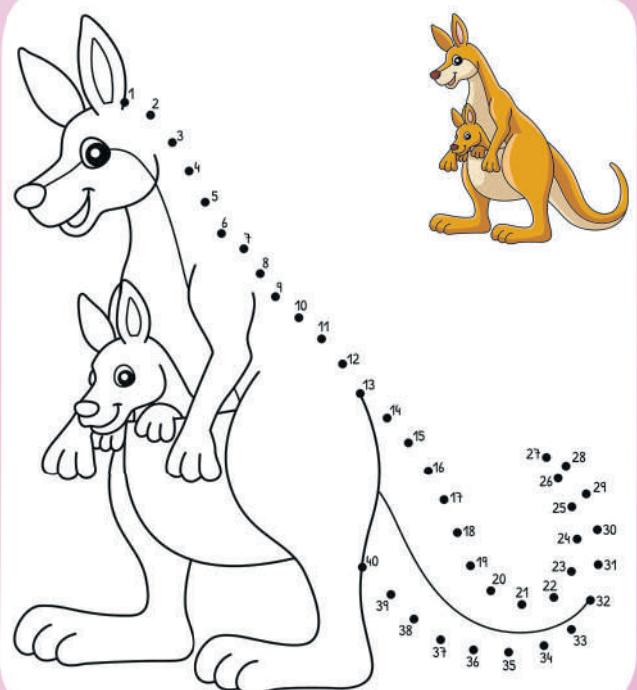
Якому крокодилу чистить зуби маленька пташка?

За оповіданням Анастасії Іванової

З'єднай послідовно крапки й розфарбуй малюнок за зразком.

5 ЗАВДАННЯ

Замість того щоб утекти, КенгуРу підійшла до самого берега. Крокодил роззявив пащу й хитро посміхнувся. «Яка смачна й нерозумна тварина!» – подумав він і щосили спробував схопити її за лапу. Пролунав гучний плескіт, скреготіння та тріск куштів. «Ой-ой-ой!» – завищав крокодил від болю. Замість кенгуру в нього в роті опинилася велика каменюка. На березі стояв хлопчик – це він кинув камінь до пащі крокодилу.
– Дякую тобі, – сказала перелякана Ру хлопчику.
– Хіба ти не знаєш, що крокодили небезпечні? – відповів хлопчик.
– Знаю, але він обіцяв навчити мене плести кошики, – зітхнула КенгуРу. – Я могла б носити там свого сина – малюка Ро. Бачиш, у мене немає кишеньки?
Хлопчик замислився, а потім зняв із плечей рюкзак, куди складав бамбукові палички.
– Ось, тримай. Це має тобі згодитися, – сказав він і почепив рюкзак їй на плечі.
– Це й справді мені?! – не повірила КенгуРу.
– Авжеж. А ти познайомиш мене з малим Ро? – запитав хлопчик.
– Звичайно! – відповіла щаслива Ру, і вони разом помандрували до баобаба.

ЩО РОСТЕ НА СИКОМОРІ?

могли висушити дитячі сльози. Вам подобається мед? А ізюм, фініки, курага? Або сушені фіги, наприклад?

Так... доведеться зробити зупинку. Багато хто з вас куштував фіги, але в нас вони мають іншу назву — інжир. Сушений інжир — це солодкий, смачний сухофрукт. Коли читаєш Біблію, назва «фігове дерево» трапляється доволі часто. Це дерево любили й поважали на Сході. Ну як не цінувати й не захоплюватися деревом, яке приносить чудові плоди тричі на рік?! Наприкінці червня на ньому визрівають гарні, смачні й ніжні плоди. Потім поряд із цими ранніми фігами з'являються літні фіги. Вони визрівають наприкінці серпня й довго висять на гілках. У серпні поряд з літніми з'являються зимові фіги! Вони дозрівають наприкінці осені, коли листя вже облетіло. Зимові фіги можуть висіти на дереві аж до початку весни.

Отже, фігове дерево дає плоди впродовж цілого року. Встигай тільки врожай збирати! Фіги їли свіжими й сушили у в'язанках. Ними ласували дорослі та діти. Цар Давид одного разу отримав у подарунок двісті в'язанок фіг!

Але все ж таки що росте на сикоморі, на дереві, про яке теж згадується в Біблії (наприклад, у 1 Цар. 10:27)? Ніколи не здогадаєшся! Фігі!

Річ у тім, що сикомор — це єгипетське фігове дерево. Його плоди дуже схожі на ті, що ростуть на ізраїльському фіговому дереві. І якщо тебе колись пригостатимуть сушеним інжиром, не забудь подякувати за царське частвування. Смачного!

Олена Мікула

ІНЖИРНІ СМАКОЛИКИ

Тости з інжиром

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- 6 скибок хліба;
- 6 шт. інжиру;
- 250 мл йогурту;
- 2 ст. л. меду.

СПОСІБ ПРИГОТУВАННЯ:

Приготуй тости в тостерниці або в духовці. На гарячий хліб нанеси йогурт. Тонко наріж інжир і розклади зверху кружечки на шар йогурту. Полий медом. Смачного!

Круасани з інжиром

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- порожні готові круасани – 4 шт.
- інжир – 2 шт.
- соєва ковбаса – 4 кільця
- сир «Сулугуні» – 4 слайси

СПОСІБ ПРИГОТУВАННЯ:

Поклади круасани в духовку або мікрохвильову піч на 3-5 хвилин. Надріж їх. Усередину поклади соєву ковбасу, інжир і сир. Накрий круасани, нехай сир злегка розплавиться. Смачного!

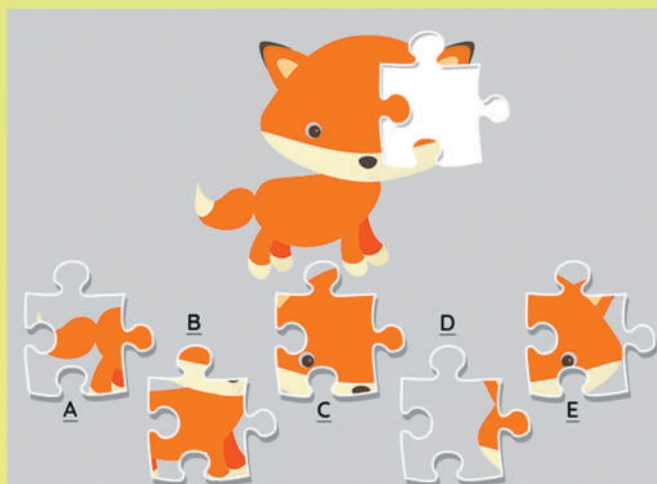
РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК ЗА ЦИФРАМИ.

[illegible]

ПОЛІЧИ.

ЯКОГО ФРАГМЕНТА БРАКУЄ НА МАЛЮНКУ?

РЕБУС

Ніна Уолтер

САНЧАТА ДЛЯ КАТРІН

У Катрін не було своїх санчат. Дівчинці доводилося чекати, доки хтось із дітей запропонує їй з'їхати з гірки разом. Часто вона каталася зі своєю найкращою подругою Емілі. Іноді та навіть дозволяла Катрін керувати санчатами. Інші діти також запрошували дівчинку кататися разом. Винятком був хіба що Клем – хлопчик, сім'я якого переїхала до їхнього району нещодавно. Крім того, Клем дражнив Катрін за те, що в дівчинки не було власних санчат, тоді як у нього були найкращі санчата в околиці. Міцні, яскраво-зеленого кольору. Проте Клем ніколи нікому не давав на них кататися.

Чекаючи на Емілі, Катрін ударила ногою гірку пухнастого снігу й ледь не загубила чобіт. Це було добротне, міцне взуття, але за розміром воно явно було з велике. Відверто кажучи, чоботи, куртка й шапка, у котрих була Катрін, насправді належали Джої, її старшому брату. Спочатку Катрін соромилася одягати на гірку хлопчачий одяг, але незабаром зрозуміла, що ніхто з дітей і не думав дражнити її через це. Здавалося, вони розуміли, що в ситуації, коли у твого тата зламана нога й він не може водити вантажівку, з новим одягом доводиться трохи зачекати.

Незабаром на гірці з'явився Клем, гордо тягнучи за собою нові блискучі санчата. Того дня він першим помітив Катрін і відразу ж почав насміхатися.

– А, це та дівчинка, яка носить хлопчачий одяг, – зареготав він. – Думаєш, ти крута? Агов, хлопчику, як щодо поїдинку? – виставивши вперед кулаки, крикнув Клем, стрибаючи навколо Катрін.

Дівчинка завмерла на місці. – Навіть хлопці не б'ються без причини, – промовила вона. – Так роблять тільки хулігани.

Замість відповіді Клем що-силю штовхнув Катрін у сніг. Потім, заскочивши у свої сани, він понісся вниз, до підніжжя пагорба. Цієї миті Джонні саме тягнув санчата догори. Він пришвидшив ходу, щоб допомогти

дівчинці підвестися.

– Я все бачив, – сказав він. – Тобі боляче?

– Ні, – пробурмотіла Катрін, ледь стримуючи сльози.

Струсивши сніг з одягу, вона підняла із землі шапку Джої й натягнула на своє коротке каштанове волосся. – Він виводить мене із себе.

– Не звертай уваги, – порадив Джонні. – Ходімо краще разом з'їдемо з гірки.

У Джонні були саморобні санчата. Вони були тяжкі й їхали трохи повільніше за решту. Зате сани були довші, завдяки чому на них вільно могли розміститися дві-три особи. Катрін подобалося кататися із Джонні. Проте варто було їм розпочати спуск, як Клем вдався до одного зі своїх улюблених трюків. Він під'їхав так близько, що ледь не зачепив Катрін і Джонні. Здавалося, він хоче їх протаранити.

– Обережно! – крикнула Катрін.

Однак Джонні продовжував їхати прямо, навіть не дивлячись у бік Клема.

– Якщо він вріжеться в нас, йому ж гірше буде. Мої сани дуже міцні, – запевнив він дівчинку.

– Сподіваюся, він цього не зробить, – Катрін напружилася. – Коли Клем підрізає нас із Емілі, то завжди різко звертає, через що наші сани перевертаються. А він, бачачи це, регоче.

– Це небезпечно, – насупився Джонні, – він може когось покалічити.

– Мені здається, Клем хоче прогнати нас із гірки, як близнюків Мерріт. Ті більше не катаються, коли він десь поблизу, а він постійно поряд!

Спустившись ще раз, Катрін подякувала Джонні й, присівши, почала чекати Емілі. Озираючись, вона бачила, як Клем знову спробував «підрізати» Джонні, а потім в останню мить звернув.

Раптом хлопчик втратив керування. Сани поїхали навмання і врізалися у величезне дерево. Клем упав, а зверху його накрили санчата. Емілі прийшла саме тієї миті, коли Катрін підхопилася, щоб краще роздивитися, що трапилося.

– У чому річ? – запитала дівчинка. – Що тут коїться?

– Це Клем! – вигукнула Катрін. – Він хотів «протаранити» Джонні, але натомість сам врізався в старе дерево.

– О, вочевидь, він і сани свої вщент розбив, – хіхікнула Емілі. – Поїдьмо подивимось.

Дівчата обережно спустилися з пагорба на санчатах Емілі. Джонні вже чекав на них унизу.

– Здається, містер гострослів нарешті отримав по заслугах, – сказав хлопчик.

– Ти не хочеш дізнатися, як він? – запитала Катрін.

– Якщо йому потрібна допомога, нехай попросить, – пролунала відповідь. – Не хочу, щоб Клем підняв мене на сміх, якщо з ним усе гаразд. Бо ще придумає, ніби це я його «протаранив».

– Але ми ж бачили, як це трапилося, – заспокоїла хлопчика Катрін. – Можливо, йому справді потрібна допомога.

Клем підвівся, струшуючи з лиця сніг. Перевернувши санчата, він оглянув їх.

– Думаю, з ним усе гаразд, – зробила висновок Емілі. – Ходімо кататися.

Одне за одним діти спускалися з гірки, а потім квапилися назад. Ніхто з них не заговорив із Клемом, не запропонував допомогу. Лише Катрін крадькома спостерігала за хлопцем.

– Напевно, з ним щось трапилося... Він так довго сидить унизу, – пробурмотіла дівчинка.

– Нехай покличе когось, – сказав Джонні, крокуючи пліч-о-пліч із дівчатами.

Нарешті Катрін не витримала: «Піду подивлюся, як він там».

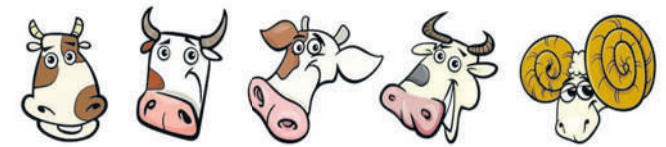
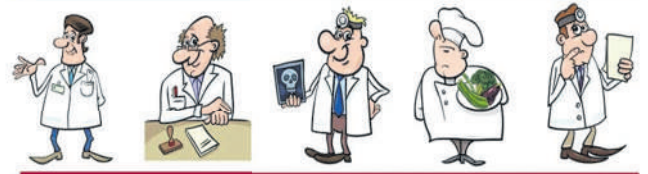
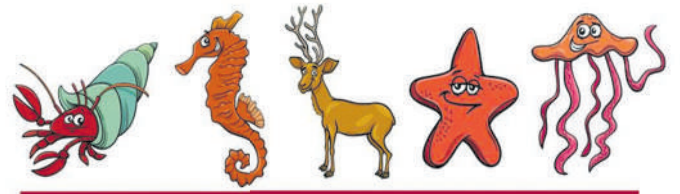
– Ти що?! – вигукнула Емілі. – І це після того, як Клем повіся щодо тебе? Нехай це буде йому наукою!

– Думаю, те, що трапилося, і так змусило його замислитися, – заперечила Катрін.

Схил був доволі крутим, а місцями слизьким, і дівчинці довелося докласти зусиль, щоб дістатися до Клема. Той сидів у снігу. По щоках хлопчика текли сльози.

– Забирайся звідси! – крізь зуби прошипів він. – Дай мені спокій!

ЩО ЗАЙВЕ В КОЖНОМУ РЯДКУ?

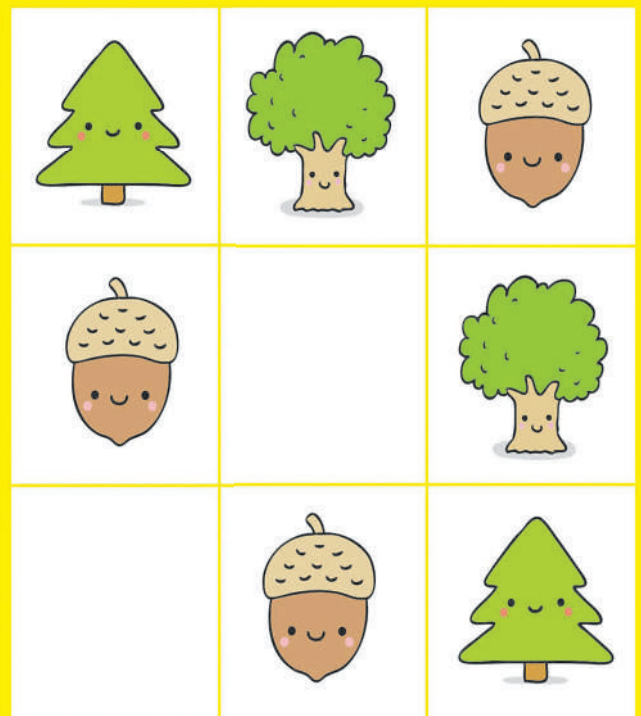
ЯКА ПРАВИЛЬНА ВІДПОВІДЬ?

$$\text{Blue cup} + \text{Yellow cup} = 8$$

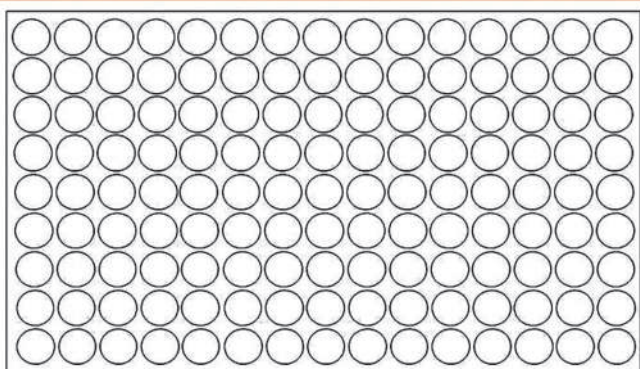
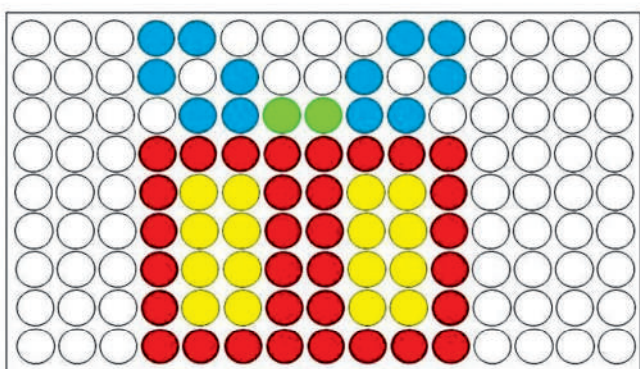
$$\text{Yellow cup} - \text{Blue cup} = 6$$

$$\text{Blue cup} \times \text{Yellow cup} = ?$$

ЧОГО БРАКУЄ?

ВІДТВОРИ МАЛЮНОК ЗА ЗРАЗКОМ.

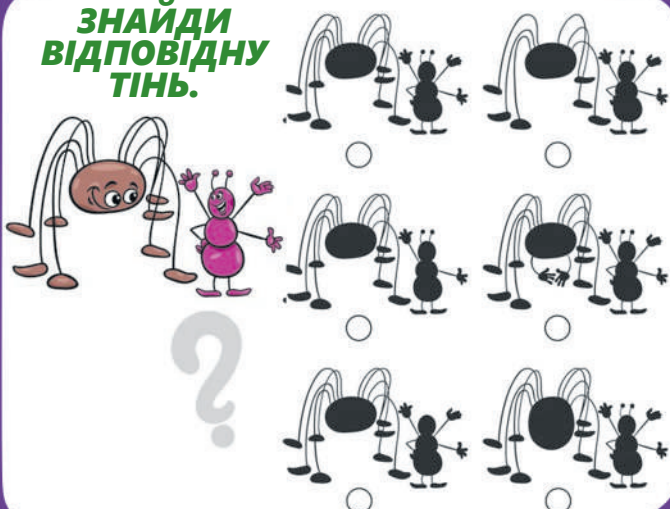

ФІЛВОРД

Тут заховалося 16 назв свійських тварин. Знайди їх.

ЗНАЙДИ ВІДПОВІДНУ ТІНЬ.

ЧИ ЗМОЖЕШ ТИ ЗНАЙТИ НА МАЛЮНКУ 11 ОЛЕНІВ?

– Твої сани зламалися? – м'яко запитала Катрін.
– Ні, але думаю, у мене зламана щиколотка.
Нахилившись, дівчинка побачила, що права нога Клема вивихнута й розпухла настільки, що це було помітно навіть крізь черевики.
– Чому ж ти не кликав на допомогу?
– А сенс? Усе одно ніхто б не прийшов.
– Ну, чому? Джонні міг би допомогти, – заперечила Катрін. – Гаразд, якщо зможеш залізти на сани, я відвезу тебе додому. Тут не дуже далеко.
Насилу залізши на санчата, Клем витягнув уперед пошкоджену ногу. Катрін повільно потягнула сани вздовж дороги.
– Я вчинив із тобою дуже погано, – пробурмотів Клем, – чому ж ти мені допомагаєш?

– Бо ти в біді, – відповіла дівчинка. – А ще тому, що Ісус на моєму місці вчинив би так само.
Коли наприкінці вулиці вони звернули за ріг, Клем промовив:
– Он машина мого батька – бачиш той синій мікроавтобус? Він сьогодні рано повернувся.
Побачивши дітей, тато Клема поспішив до них.
– Що трапилося? – перелякано запитав він.
– Я врізався в дерево й пошкодив ногу, – пояснив хлопчик. – Катрін допомогла мені повернутися з гірки додому.
Нахилившись, батько оглянув ногу сина.
– Це може бути перелом. Я віднесу тебе в дім і викличу доктора Джемісона. Тобі пощастило мати такого друга, як Катрін.
Дівчинка побачила, як обличчя Клема вкрив густий

рум'янець.
– Насправді я не заслужив такої дружби. Тату, ти не проти, якщо Катрін покатається на моїх санчатах, доки я не одужаю?
Чоловік усміхнувся.
– Звісно, ні, – він узяв сина на руки. – Бери санчата, – підморгнув він дівчинці. – І дякую, що допомогла Клему.
– Будь ласка, – відповіла дівчинка й перевела погляд на Клема. – Ти впевнений, що хочеш позичити мені свої сани?
– Цілком! Тепер ми друзі, – відповів хлопець.
Прямуючи назад до гірки й везучи за собою гарні зелені санчата Клема, Катрін подумала: «Здається, Клем увесь цей час хотів потоваришувати зі мною, просто не знав, як це зробити».

МАНДРІВКА ЧАСОМ: ЯК ВИНИКЛИ САНЧАТА?

Чи знаєш ти, як з'явилися санчата – цей простий і цікавий засіб пересування?
Санчата були найпершим візком, який винайшло людство. Використовували їх, як не дивно, не тільки в сніжних північних країнах. Хоч поверхня полоззя чудово ковзає по снігу, але сани непогано пересуваються й по піску, глині чи траві. Тож до винайдення колеса сани успішно використовували всюди, навіть у Стародавньому Єгипті. А на наших землях, у Київській Русі, їзда на саннях вважалася значно престижнішою, аніж на колесах. Тож сани використовували на всіх урочистих заходах. Ще до кінця 17 століття цьому засобу пересування віддавали перевагу навіть улітку! Звісно, на той час люди вже не возили сани самотужки. У них запрягали коня, переважно одного, бо сани були тоді невеликі. Рідше – вола. Уже згодом будували цілі родинні санчата, іноді завбільшки з кімнату. На них, як на воза, могло встися навіть десятеро осіб. Звісно, одному коневі важко було їх тягти, тому з'явилися упряжі з кількох коней.
Зараз в Україні як засіб пересування сани вже не використовують. У місті на малих санчатах катається

дітвора, у селах ще залишилися великі кінні сани – на них узимку з піснями й забавами катається молодь. Ще є зовсім легенькі невеликі санчата для санного спорту – швидкісного спуску тощо. Такі змагання обов'язкові в зимовій Олімпіаді. Ну, а в країнах, де зима довша за нашу й снігу значно більше, як-от: у Данії, північній Канаді чи Фінляндії, використовують аеросани. Щоправда, на вигляд вони нагадують радше мотоцикл, аніж звичайні санчата. Такий засіб пересування має кермо, двигун і навіть дзеркала заднього виду, от тільки замість коліс у нього – те ж саме полоззя, як і в санчат, на яких дітвора так весело взимку мчати з гори.
До речі, у різних краях нашої великої України різноманітні санчата називають ще ґринджолами, копильчаками, розвальнями (низькі широкі сани з боками, що розширюються від передка), глбцями, козирками (легкі санчата зі спинкою та загнутим передком), крилатками (легкі сани з дугою).

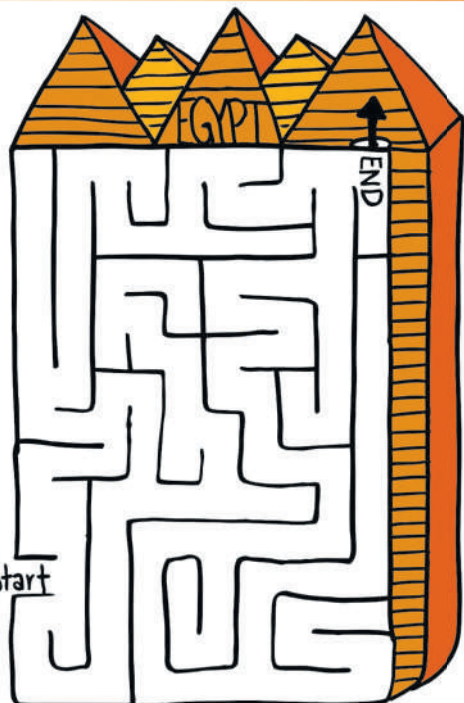
Світлана Іванова

Розфарбуй малюнок.

Допоможи Йосипу, Марії та
маленькому Ісусові дістатися
до Єгипту, щоб утекти від
царя Ірода.

ПАВУТИНКА ВЛАСНОРУЧ

Марія
Вікторова

ПАВУК-
ПАВИЧ

Мало хто знає, що павуки бувають не гидкі й мерзенні, а дуже гарні — ідеться про павука-павича. Що ж такого особливого в цього представника павуків і де він мешкає?

Найкрасивіший витвір природи сімейства павуків — це павук-павич. Ученим відомо приблизно 20 видів цього павука. Розглянемо особливості будови та кольорової гами:

- **забарвлення.** Строкатий: від яскраво-жовтого до чорно-фіолетового, мають лише самці. Самки не відрізняються різнобарвністю та яскравістю. Завдяки формі та строкатому забарвленню черевце асоціюється з хвостом павича, а під час шлюбних ігор його черевце розправляється, як і хвіст павича в аналогічній ситуації;

- **специфічний візерунок і яскраве забарвлення павука на вигляд дуже нагадує крила метелика.** Дуже часто черевце має кругові оранжево-червоні візерунки на блакитному тлі із синіми, темно-сірими та темно-зеленими вкрапленнями;

- **ноги.** Пухнасті в коричневу смужку на блідо-сірому фоні. Кінцівки ніг покриті білими щетинками на кінчиках. Улюблене заняття павука — піднімати дві лапки догори;

- **розмір.** Становить приблизно 1/4 нігтя людини — до 5 мм. Самці трохи менші за самок — до 4 мм;

- **очі.** Переливаються із чорного на зелений та синій, як у бабки. Усього вісім очей, розташованих у 3 ряди.

Важливо! Цей вид павука не є небезпечним для життя людини. Він отруйний, але через свій крихітний розмір не здатний порушити цілісності шкірного покриву.

Середовище проживання та спосіб життя.

Мешкає павук-павич у дикій природі в східній частині Австралії біля кількох штатів (переважно в Новому Уельсі та Квінсленді). Особлива увага до павуків цього виду з'явилася приблизно сто років тому.

Павук-павич дуже стрибучий завдяки своєму сплюсненому черевцю та заднім лапкам, на які він встає, готуючись до стрибка. У стрибку павук нагадує летючу комаху.

Завдяки волохатим лапкам, яким не страшні слизькі та нестійкі поверхні, він вирізняється підвищеною пластичністю. Оскільки в нього немає вух, навколишній світ пізнає переважно на дотик за допомогою волосинок, які ростуть на ніжках. Довіряючи струсу повітря, павук розпізнає звукові джерела. Також пушок на лапках допомагає визначати запахи.

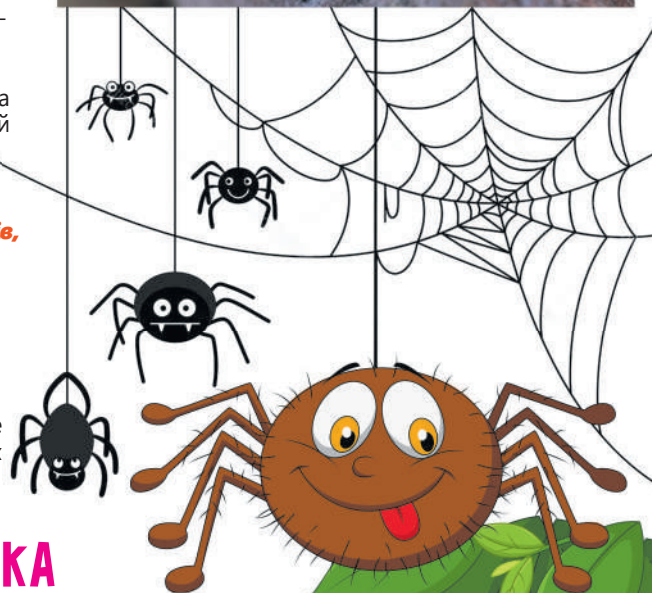
Тривалість життя павука становить лише рік. Тільки маленька перебуває в постійних ритмічних пульсаціях та періодичних демонстраціях свого черевця: у шлюбний період або для відлякування ворогів.

Цікавий факт: павук-павич плете павутину тільки в умовах тіні й вологості, його павутини багато в затемнених гілках місцях сухих лісів, на ґрунті в опалому листі.

Полювання й харчування. Павук-павич — мисливець, належить до сімейства павуків-скакунів, тому, як і весь його рід, полює вдень. Він вистежує здобич як справжній хижак. Хоч павук дуже маленький, але здобич виявляє на відстані до 20 см. Побачити її допомагають чотири пари очей із гострим зором майже 360-градусного огляду. Зір у них — один із найкращих у членистоногих.

Спочатку павук просто спостерігає, вичікуючи найвдаліший момент, після чого накидається на жертву, яка може бути більшою за нього разів у чотири або п'ять. Харчується різними комахами: цвіркунами, мурахами, тарганами, мухами, попелицею, листоблошками.

Цікавий факт: учені встановили, що 5 % населення планети має арахнофобію — страх павуків. Люди із цією фобією бояться не тільки зустріти комаху наяву, а відчують жах навіть під час перегляду фото чи відео.

ДАРУНОК ПАВУКА

(притча)

Бруно Ферреро

Коли народився у Вифлеємі Ісус Христос, не всі були задоволені. У той час жив невірний Ірод, і лютий чоловік — цар Ірод, що правив у Палестині. Він був жорстокою людиною, якою керувала заздрість. Коли почув від мудреців, що у Вифлеємі народився Цар, прийняв страшне рішення: убити всіх маленьких хлопчиків у цьому місті.

Воїни Ірода завдали болю й довели до розпачу багато

щасливих родин. Йосип і Марія, яких попередив ангел, узяли Дитя й швидко вирушили до Єгипту.

Увечері першого дня втечі стомлені й голодні сховалися в якійсь печері. Притулилися одне до одного, щоб трохи зігрітися. Не можна було розпалювати вогню, бо здалека долинали тупі коней, на яких їхали солдати.

Йосип і Марія думали, що їх ніхто не бачить. Одного свідка, однак, не помітили. То був павучок, який гойдався на своїй нитці біля входу в печеру. Побачивши маленького Ісуса, він вирішив щось зробити для Нього. Знав, що багато тварин можуть запропонувати Йому свої дари. Тож вирішив зробити те, на що був здатен саме павук: зіткнув біля

входу в печеру павутину, схожу на чудову делікатну фіранку.

Рано-вранці на стежці з'явився загін воїнів Ірода.

Шукали Дитя, щоб убити Його. Дійшли до печери й хотіли обшукати її, але цієї миті командир помітив павутину.

— Тут можете не шукати, — сказав він. — Хіба не бачите, що вхід затагнутий непошкодженою величезною павутиною? Якби хтось увійшов до печери, то знищив би її!

Воїни поїхали далі... Господь урятував життя Ісуса. Маленький павучок став у пригоді, зробивши єдину справу, яку справді вмів робити, — виткавши павутину.

ВЕСЕЛИЙ ENGLISH

BODY PARTS ЧАСТИНИ ТІЛА

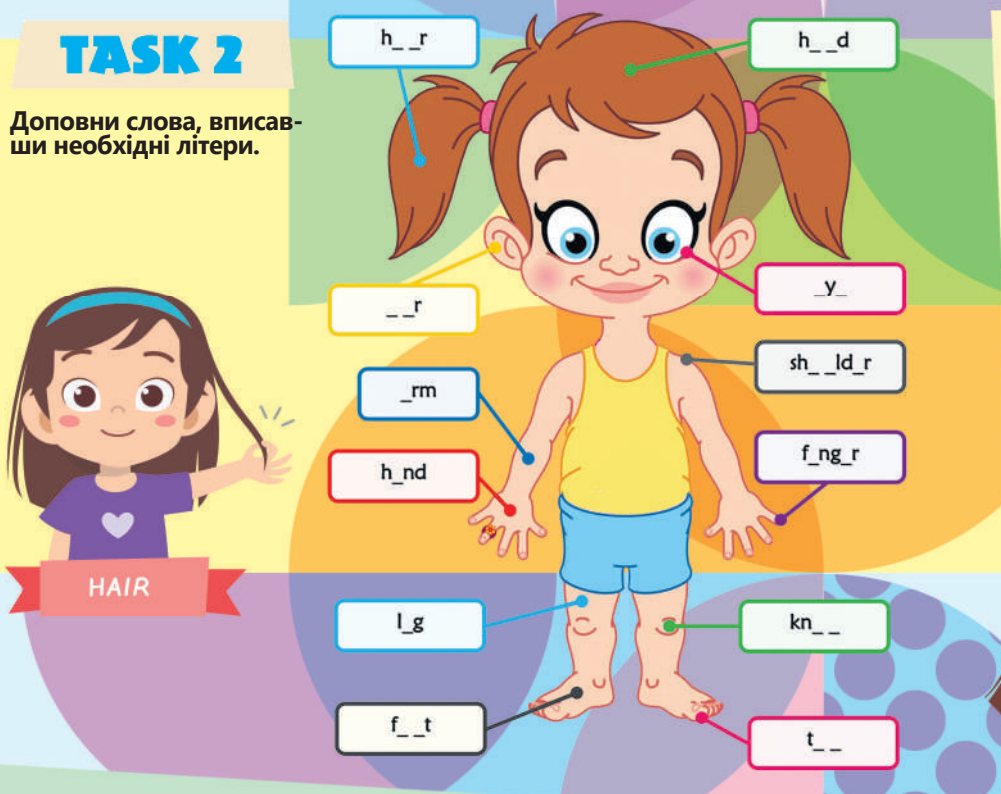
TASK 1

Прочитай і вивчи нові слова.

 head [хед] – голова	 ear – ears [іе: - ієз] – вухо - вуха	 nose [ноуз] – ніс	 eye – eyes [ай - айз] – око - очі	 mouth [маус (міжзубний звук)] – рот	 tooth – teeth [туз - тіз (міжзубний звук)] – зуб - зуби	 shoulder – shoulders [шолде: - шолде:з] – плече - плечі
 hair [хеа:] – волосся	 arm – arms [а:м - а:мз] – рука – руки (від плеча до зап'ястя)	 hand – hands [хенд - хендз] – рука – руки (від зап'ястя до кінчиків пальців)	 finger – fingers [фінге:з - фінге:з] – палець – пальці (на руках)	 knee – knees [ні: - ніз] – коліно - коліна	 toe – toes [тоу - тоуз] – палець – пальці (на ногах)	
	 leg – legs [лер' - лерз] – нога – ноги (від стегна до щиколотки)	 foot – feet [фут - фіт] – нога – ноги (стопа)				

TASK 2

Доповни слова, вписавши необхідні літери.

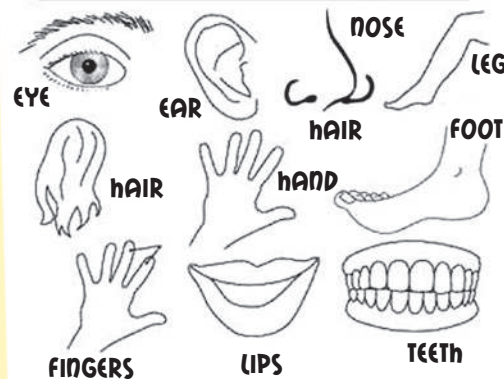

TASK 3

Знайди у філворді слова, які ти вивчив.

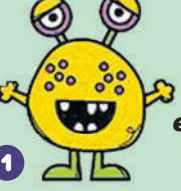

S	I	N	G	O	O	D	A	Q	A
B	U	T	E	E	T	H	Z	N	D
L	A	C	T	U	R	A	E	C	H
S	W	O	K	A	S	I	O	R	A
D	F	I	N	G	E	R	S	N	N
S	O	C	O	R	Y	A	M	B	D
A	O	A	S	A	E	A	R	E	L
H	T	L	E	G	T	N	I	O	J
E	D	T	L	P	I	N	A	S	O
T	U	R	E	I	S	L	I	P	S

TASK 4

Прочитай описи мікробів і з'єднай зображення кожного з відповідним текстом.

1. My name is YOLO. I have got three eyes, two green legs and two arms. My hand has got three fingers and my belly is yellow. 	2. My name is ROB. I have got one eye, two legs and two arms. In my mouth I have got two teeth. I am green and purple.
3. My name is SINO. I have got two eyes, two legs and two arms. In my mouth I have got five teeth. I am yellow. 	4. My name is ALA. I have got one eye, two feet and yellow hair. I have got two teeth in my mouth.
5. My name is TOBI. I have got two eyes, two arms and two legs. I have got a yellow nose and four teeth in my mouth. 	6. My name is INA. I have got two eyes, two legs and two arms. My hand has got three fingers and my hair is pink.

TASK 5

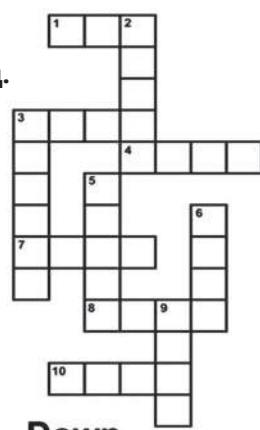
Розв'яжи кросворд.

Across

-
-
-
-
-
-

Down

-
-
-
-
-

НОВИЙ НАШИЙНИК ДЛЯ СПОТА

Артур Максвелл

Спот, звичайний тер'єр, був улюбленцем Боббі. Відтоді, як тато приніс його зовсім крихітним цуценям у подарунок на день народження сину, хлопчик і собака були нерозлучні. Звичайно, якби в Боббі була молодша сестричка чи братик, Спот навряд чи означав би для нього так багато, але оскільки він був єдиною дитиною в сім'ї, усю свою любов він виливав на Спота.

Вони так весело гралися разом! Боббі навчив свого улюбленця деяких трюків, а також того, як повинні поводитися всі виховані собаки. Він навіть привчив його дружельно ставитися до кішки і впускати її до себе в будку.

Але одного дня Спот зник. Він просто зник, і ніхто не знав, де він. Коли Боббі повернувся зі школи додому й почув про те, що сталося, на серці в нього похоллоло. Спот зник! Мабуть, його переїхала машина й він помер, це нерідко трапляється з багатьма бідолашніми собаками. Але ніхто в окрузі нічого не бачив і не чув. А може, його вкрали? Але як? І коли? Та й навіщо комусь знадобилося красти такого звичайного маленького тер'єра, як Спот?

На серці в бідолашного Боббі був тягар. Він бігав вулицею туди-сюди, розпитуючи сусідів, чи не бачили вони його улюбленця, але відповідь була одна й та сама. Усі дуже співчували йому, але Спота ніхто не бачив.

Того вечора Боббі повернувся додому пригніченим. Він пройшов кілометри, обшукуючи кожен куточок і запитуючи кожного зустрічного, але все марно.

— Не хвилюйся так, — заспокоювала його мама. — Можливо, він повернеться вранці.

Боббі вхопився за цю надію; проте коли наступного ранку тільки-но розвиднілося, він кинувся до будки, але Спота там не виявилось. «Де ж він може бути? — губився в здогадах Боббі. — Він без мене помре від голоду...»

Хлопчик переживав цілий день, а коли

знову настав вечір і про Спота, як і раніше, не було ні слуху, ні духу, хлопчик готовий був розплакатися.

— Мамусю, ну невже нічого не можна вдіяти? — схлипував він.

— Мабуть, нічого, — відповіла мама. —

Крім одного — можна попросити

Ісуса допомогти нам знайти Спота.

Ніколи раніше Боббі не молився так палко й щиро, як того

вечора, а наступного ранку

він зробив дещо дивовижне.

Нікому нічого не сказавши, хлопчик відкрив свою

скарбничку, дістав усі свої

заощадження — майже три

долари — і вирушив до міста

у важливій справі.

Незабаром він повернувся й

у дверях зіткнувся з матір'ю.

— Синку! — вигукнула вона. — Де ти був? Що це в тебе? Такий гарний нашійник і ланцюг. Навіщо вони тобі?

Боббі почервонів і вже був готовий знову розплакатися, проте стримався й, глянувши на маму очима, повними сліз, тихо сказав:

— Я купив це для Спота.

— Для Спота?! — дивувалася мама. — Але

бідолашний Спот зник і, можливо...

— Мамусю, — з докором сказав Боббі, — хіба ми не попросили Ісуса повернути його нам?

— Так, попросили, але, думаю...

— Мамо, — сказав Боббі, — я вірю в те, що Ісус обов'язково відповість на мою молитву й поверне Спота. І я щойно витратив усі свої гроші, усе без залишку, і купив ось цей нашійник і ланцюг, щоб Ісус бачив: я справді вірю в те, що Він поверне мені Спота.

Мама обійняла Боббі й розплакалася.

— Що ж, і я впевнена, що Ісус поверне його нам.

— Я знаю, що поверне, — сказав Боббі з усією вірою, на яку здатна дитина.

Минув тиждень. Два тижні, три, чотири, п'ять. Так, минуло п'ять тижнів, а Спот досі не з'являвся. Мама остаточно втратила надію, тато пропонував купити Боббі іншого собаку, і навіть віра хлопчика похитнулася.

І ось одного ранку Боббі розбудив знайомий звук. Це був гавкіт собаки — просто під його вікном. Він схопився з ліжка й стрімголов побіг униз сходами.

Так! Спот повернувся додому. Яке щастя!

Якби ти міг бачити Спота в новому нашійнику й Боббі, що тримав у руці новенький блискучий ланцюг, і як обидва вони поважно йшли вулицею! Жоден король у своєму палаці не міг би почуватися щасливішим за них!

Знайди на малюнку 12 прихованих предметів.

ДОПОМОЖИ ПЕСИКУ ЗНАЙТИ ДОРОГУ ДОДОМУ.

Яка кличка в кожного цуцка, якщо відомо, що:

- Боня й Лакі не білі;
- Лакі й Баффі - цуценята з висячими вухами;
- Майк і Баффі з білими хвостиками;
- Марлі - сіро-біле цуценя з маленькими вушками?

Боня Майк Лакі Марлі Баффі

Рубрика «Запитання-відповідь»

ЗАПИТАННЯ: Чому всі сніжинки різної форми?

ВІДПОВІДЬ: Дивовижно, але незважаючи на те, що сніжинок випадає незліченна кількість, їхня форма ніколи не повторюється. Чому так відбувається? Коли сніжинки тільки починають формуватися в холодних шарах атмосфери, усі вони мають однаковий вигляд. Проте перш ніж опуститися на землю, сніжинка встигає побувати в різних умовах, залежно від них змінюється її зовнішній вигляд. Сніжинка може рости в товщину або у висоту, а також обростати новими променями. Оскільки всі сніжинки долають різний шлях, то й змінюються вони по-різному. Так під час падіння на землю кожна сніжинка набуває неповторної форми.

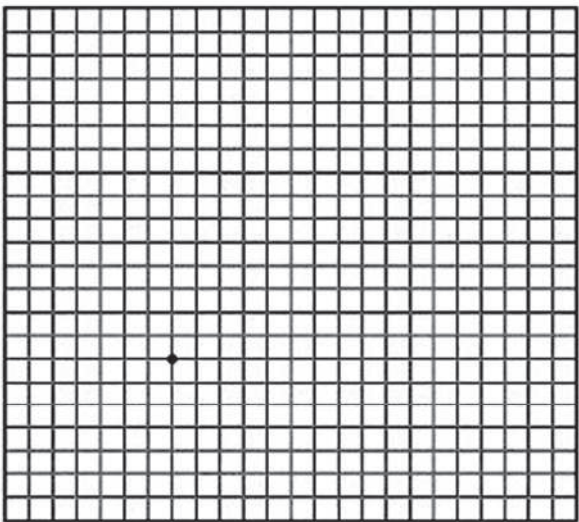
प्राप्त

 $4 = \mathbb{R}$

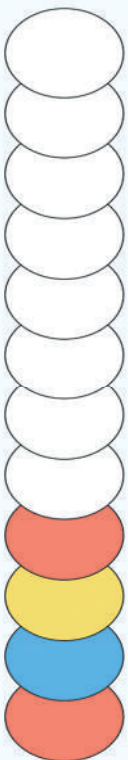
дка
і кудлатий,
дом ласувати.
шуба є,
настає,
не гуляє,
спать лягає.

$1 \rightarrow 4 \uparrow 2 \leftarrow 2 \uparrow 1 \rightarrow 1 \uparrow 2 \rightarrow 1 \uparrow 1 \rightarrow$
 $5 \downarrow 6 \rightarrow 1 \nearrow 1 \nwarrow 1 \swarrow 1 \uparrow 1 \nearrow 2 \searrow 2 \swarrow$
 $2 \downarrow 1 \rightarrow 3 \downarrow 1 \leftarrow 2 \uparrow 1 \leftarrow 1 \uparrow 6 \leftarrow 1 \downarrow$
 $1 \leftarrow 2 \downarrow 1 \leftarrow 3 \uparrow$

**ЗНАЙДИ ЗАКОНОМІРНІСТЬ І ПРО-
ДОВЖ ЛОГІЧНИЙ ЛАНЦЮЖОК.**

Хелен Робінсон

Але навіть їм знадобився штучний ведмідь? Так правоохоронні органи хотіли спіймати людей, які незаконно полювали на ведмедів (у штаті Флорида це вважається

Не піддавайся на вудочку ворога. Відведи Ісусові центральне місце у своєму житті.

- **невелика скляна банка з кришкою, що щільно закривається;**
- **будь-які пластмасові або керамічні фігурки;**
- **міцний клей (бажано епоксидний);**
 - **штучний сніг і блискітки;**
 - **дистильована вода;**
 - **гліцерин;**
 - **пінопласт.**

A close-up photograph showing a person's hands applying a white, glue-like substance from a red and yellow jar labeled 'MOD PODGE' onto a dark, circular object. The person is using a green-handled brush to spread the substance.

4
Настав час наповнити банку дистильованою водою й додати гліцерин (його має бути трохи менше половини всієї рідини банки). Гліцерин ти можеш знайти в будь-

5

6

Аліна Коляда

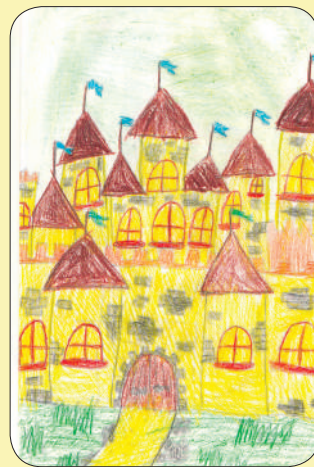
Валерія Чупіна

Назар Неситов

Полліанна Колош

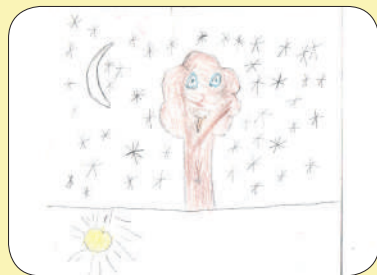
Віка Кот

Андрій Мукомелець

Роман Лявер

Надя Кот

Ліда Кот

Еріка Колош

Богдана Винниченко

Роман Дусь

Аня Бородовська

Аня Щербина

Віка Коваленко

Даша Смаровоз

Дитяча душа легко захоплюється хорошими прикладами; дитяче серце чуйне до великих подвигів. А де ж знайти такі приклади й подвиги, як не у священній Книзі? Тому першими розповідями для дітей повинні бути історії зі Святого Письма. Даючи дитині Біблію, необхідно також подбати, щоб вона могла зрозуміти її, а виклад був пристосований до її віку.

Ця Біблія з пазлами. Читайте історії з Нового Завіту тоді, коли ваша дитина складатиме зображення. Діти пізнаватимуть біблійні істини, водночас удосконалюючи моторику рук та розвиваючи логічне мислення.

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ** для всієї сім'ї

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО -
ОТРИМУЙ ШВИДКО

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

**МАЛЮНКИ
ЧИТАЧІВ**

Люді діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на електронну пошту видавництва **dzherelo@ukr.net**, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

Настя Бондар

Максим Войтович

Заріна Овсяннікова

Євгеній Оберемок

Евеліна Лацініна

Владислав Олексієнко

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04052, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 12 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.